

[Aksel Møller.]

praktisk talt har sat i system, at der forud for den parlamentariske behandling af en sag er gået et af sagkundskaben udrettet forarbejde. Vi befinder os desværre i denne tid på vej ind i noget andet, bort fra dette i og for sig gode princip. Det er, ligesom kommissioner ikke længere er så værdsat i den høje regering, som de har været tidligere, og at kommissionsarbejder afbrydes på tidspunkter, hvor der egentlig snarere burde have været en hilsen fra ministeren om at fremskynde arbejdets afslutning og ikke en meddelelse om, at kommissionen ikke behøver at arbejde længere på den sag. For under alle omstændigheder undgår man dog igennem kommissionsarbejde, at det høje ting skal lovgive på et grundlag, som er mere tilfældigt tilvejebragt.

Jeg opfattede det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen på den måde, at han mente, der var meget at rationalisere i forsikringsvæsenet, men at han fandt, at konkurrencebetingelserne i forsikringsvæsenet var af den karakter, at præmierne var relativt lave her i landet. Jeg kan bedyre det ærede medlem, at den konkurrence, som han talte om, og som er virkelig levende, også nok skal finde frem til rationalisering skridt for skridt og vel allerede på betydelige områder har medført rationalisering. Der er lang, lang vej fra rationalisering til socialisering. Det, jeg tænkte på, da jeg kastede blikket tilbage til den tid, da „Fremtidens Danmark“ endnu kunne sendes rundt med venlige dedikationer, var socialisering, og jeg er selvfølgelig godt tilfreds med, at vi her i landet er nået til en anden erkendelse. Jeg forstår på det ærede medlem, at det nu bliver det spor, lovgivningsarbejdet kommer til at foregå i på dette vigtige område et langt stykke tid fremover, og forhåbentlig vil det blive et varigt træk i dansk samfundsliv, at forsikringsvæsenet drives på privat grundlag.

Jeg plejer ikke at gøre mange bemærkninger til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, men jeg kan nu ikke helt tilbageholde en bemærkning til ham ved denne lejlighed. Jeg synes nemlig, at dagen har bragt andre fremskridt end bare det med „Fremtidens Danmark“. Dagen har bragt

det besynderlige fremskridt, at man har hørt en kommunist tale fra denne talerstol om garanti for sparere, tilmed for sparere, som har fået 7 pct. i rente af deres penge. Det lover jo godt for, at det kommunistiske parti måske kan nærme sig den almindelige opfattelse i dette høje ting, at det ikke er nogen forbrydelse mod samfundet at sætte penge på rente.

Alfred Jensen: Den udvikling, det ærede medlem glæder sig over, er faktisk ikke nogen udvikling, fordi vi har haft de synspunkter gennem alle de år, jeg har været herinde. Jeg har ved adskillige lejligheder påtalt det urimelige i, at man taler om opsparing og om at animere folk til opsparing uden at være opmærksom på, at man bør sikre dem, der sparer. Det har jeg sagt ved adskillige lejligheder, så der er ikke noget som helst nyt i det.

Der lå i mine bemærkninger om Kreditbankens sparere ikke noget ønske om at garantere dem 7 pct. i rente af deres penge. Der lå deri blot, at når folk i blind tillid til en banks stabilitet går hen og sætter penge ind, må der være sikkerhed for, at de ikke snydes og bedrages. Jeg troede, at vi havde sikkerhed derfor gennem den bestående banklovgivning, men jeg forstår, at det ærede medlem mener, at det ikke er nødvendigt, at vi har en sådan sikkerhed, når folk begiver sig ud på spekulationens vej.

Jeg har forstået, at de to lovforslag, vi her behandler, men navnlig det om forsikringsvirksomhed, tager sigte på at give dem, der sparer op under disse former, en garanti for, at de for det første ikke udnyttes urimeligt, og at de for det andet får de penge, de skal have. Det er derfor, jeg har rejst det spørgsmål, om man giver tilstrækkelig sikkerhed for en, skal vi sige kulant behandling af de forsikrede blot derved, at der har været noget, der hedder statsanstalten og de kooperative forsikringsanstalter, som har påført de private en konkurrence, så vi har en rimelig forsikringsordning, eller jeg vil hellere sige en rimelig forsikringspræmie. Det erkendes dog også af det ærede medlem hr. Aksel Møller, at der endnu er noget tilbage, inden vi er nået til vejs ende med rationaliseringen — ja, jeg forstår det sådan, at rationalisering